

Sygn. akt *XVII AmE 209/20*

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 maja 2021 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie, XVII Wydział Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów
w składzie:

Przewodniczący –	<i>SSO Maciej Kruszyński</i>

po rozpoznaniu 13 maja 2021 r. w Warszawie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z odwołania (...) *sp. z o.o. w G.*

przeciwko *Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki*

o wymierzenie kary pieniężnej

na skutek odwołania powoda od decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z 13 grudnia 2019 roku, DEK. (...)(...)

1. oddala odwołanie;

2. zasądza od (...) *sp. z o.o. w G.* na rzecz Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki kwotę 720 zł (siedemset dwadzieścia złotych) z tytułu zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Maciej Kruszyński

Sygn. akt *XVII AmE 209/20*

UZASADNIENIE

Prezes Urzędu Regulacji Energetyki decyzją z 13 grudnia 2019 r. Nr DEK. (...) (...) ((...): (...)) na podstawie art. 35 ust. 1 pkt 1 i art. 36 ustawy z dnia 15 kwietnia 2011 r. o efektywności energetycznej (Dz. U. z 2015 r. poz. 2167, ze zm.), w związku z art. 53 ust. 1 ustawy z dnia 20 maja 2016 r. o efektywności energetycznej (Dz. U. z 2019 r. poz. 545, ze zm.) oraz z art. 30 ust. 1 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. - Prawo energetyczne (Dz. U. z 2019 r. poz. 755, ze zm.) a także z art. 104 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2018 r. poz. 2096, ze zm.), po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w sprawie wymierzenia kary pieniężnej przedsiębiorcy: (...) S.A., (NIP): (...), orzekł, że:

1. przedsiębiorca: (...) S.A., nie wywiązał się z określonego w art. 12 ust. 1 ustawy z dnia 15 kwietnia 2011 r. o efektywności energetycznej obowiązku uzyskania i przedstawienia do umorzenia Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki świadectwa efektywności energetycznej, o którym mowa w art. 21 ust. 1 Ustawy, w terminie określonym w art. 27 ust. 3 Ustawy lub uiszczenia opłaty zastępczej w terminie określonym w art. 12 ust. 6 tej ustawy, obliczonej w sposób określony w art. 12 ust. 5 Ustawy,

2. za zachowanie opisane w punkcie pierwszym wymierzył przedsiębiorcy karę pieniężną w kwocie 101 301, 93 zł, to jest w wysokości (...) % przychodu osiągniętego przez tego przedsiębiorcę w 2018 r.

Od powyższej decyzji odwołanie wniosła strona powodowa, zaskarżając ją w całości. Zaskarżonej decyzji powód zarzucił:

1. naruszenie przepisów postępowania, tj. art. 7, 8, 77 § 1, 80 oraz 107 § 3 k.p.a. poprzez brak wyjaśnienia przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki stanu faktycznego sprawy, brak zebrania i rozpatrzenia materiału dowodowego i w rezultacie dokonanie błędnych ustaleń faktycznych, polegających na uznaniu przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki, że:

a. obowiązek uiszczenia opłaty zastępczej nie został przez Skarżącego zrealizowany, w sytuacji, gdy opłatę tę uiszczył za Skarżącego inny podmiot ze środków Skarżącego,

b. stopień zawinienia naruszenia przepisów art. 12 ust. 1 ustawy o efektywności energetycznej z dnia 15 kwietnia 2011 roku po stronie Skarżącego był znaczny, podczas gdy w okolicznościach niniejszej sprawy nie można mówić o intencjonalnym działaniu skarżącego,

c. Skarżący nie zaprzestał naruszenia prawa, w sytuacji, gdy po roku 2014 Skarżący nie prowadził działalności gospodarczej polegającej na sprzedaży energii elektrycznej, a w konsekwencji nie osiągał z przychodów z tego tytułu,

d. ukaranie skarżącego jest konieczne dla uzyskania celu prewencyjnego, w sytuacji gdy nałożenie kary w żaden sposób nie zrealizuje tego celu, ponieważ Skarżący od 2015 roku nie uzyskuje przychodu ze sprzedaży energii elektrycznej do odbiorców końcowych.

2. naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. art. 189c kpa poprzez jego niezastosowanie w sprawie, polegające na zaniechaniu zastosowania przy wydawaniu decyzji w przedmiocie administracyjnej kary pieniężnej ustawy względniejszej dla strony, co doprowadziło do przyjęcia przez Organ możliwości nałożenia administracyjnej kary pieniężnej na Skarżącego na podstawie art. 35 ustawy o efektywności energetycznej z dnia 15 kwietnia 2011 roku,

3. naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. art. 356 § 1 i 2 kodeksu cywilnego, w zw. z art. 12 ust. 1 ustawy o efektywności energetycznej z dnia 15 kwietnia 2011 roku poprzez uznanie, że opłata zastępcza nie może być uiszczona za Skarżącego przez inny podmiot ze środków Skarżącego,

4. naruszenie przepisów prawa materialnego tj. art. 54 ust. 2 ustawy o efektywności energetycznej z dnia 20 maja 2016 roku w zw. z art. 35 ustawy o efektywności energetycznej z dnia 15 kwietnia 2011 roku w zw. z art. 67 Ustawy o finansach publicznych z dnia 27 sierpnia 2009 roku w brzmieniu na dzień 18 listopada 2016 roku (t.j. Dz.U.2016.1870), ewentualnie art. 101 § 2 Kodeksu karnego, poprzez ich niezastosowanie w sprawie, co doprowadziło do przyjęcia przez Organ możliwości nałożenia administracyjnej kary pieniężnej na Skarżącego na podstawie art. 35 ustawy o efektywności energetycznej z dnia 15 kwietnia 2011 roku, pomimo upływu terminu przedawnienia prawa do nałożenia na Skarżącego administracyjnej kary pieniężnej na podstawie art. 35 Ustawy o efektywności energetycznej z dnia 15 kwietnia 2011 roku,

5. naruszenie przepisów prawa materialnego tj. art. 12 ust. 1, 5 i 6 ustawy o efektywności energetycznej z dnia 15 kwietnia 2011 roku poprzez uznanie, że obowiązek uiszczenia opłaty zastępczej nie został zrealizowany w sytuacji uiszczenia opłaty za skarżącego przez inny podmiot.

Powód wniósł o uchylenie zaskarżonej decyzji i przekazanie sprawy Organowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Pozwany Prezes Urzędu Regulacji Energetyki wniósł o oddalenie odwołania i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W piśmie z 25 marca 2021 r. powód podtrzymał dotychczasowe stanowisko w sprawie oraz wniósł o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa prawnego, według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił następujący stan faktyczny:

Decyzją Prezesa URE z 22 lutego 2008 r. znak: (...) przedsiębiorcy została udzielona koncesja na obrót energią elektryczną na okres od dnia 25 lutego 2008 r. do dnia 25 lutego 2018 r. Przedmiotowa koncesja została cofnięta decyzją Prezesa URE z dnia 2 lipca 2015 r., znak: (...). Ponadto, decyzją Prezesa URE z 22 lutego 2008 r., znak: (...) została udzielona Przedsiębiorcy koncesja na obrót paliwami gazowymi, na okres od dnia 25 lutego 2008 do dnia 25 lutego 2018 r., która w dniu 4 grudnia 2014 r. została również cofnięta decyzją Prezesa URE znak: (...). (okoliczność bezsporna)

Pismem z dnia 12 listopada 2015 r. Prezes Urzędu Regulacji Energetyki, na mocy przepisu art. 14 ustawy z dnia 15 kwietnia 2011 r. o efektywności energetycznej, zwrócił się do spółki o udzielenie informacji w zakresie dokonanej w okresie od 1 stycznia 2014 r. do 31 grudnia 2014 r. sprzedaży energii elektrycznej, ciepła i gazu ziemnego, w związku z koniecznością zbadania realizacji obowiązku wynikającego z art. 12 ust. 1 ustawy o efektywności energetycznej za rok 2014 r.

Dowód: Pismo Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z 12 listopada 2015 r., k. 1-2v akt adm.

Przedsiębiorca w 2014 roku prowadził działalność gospodarczą polegającą na obrocie energią elektryczną, w ramach której dokonał sprzedaży energii elektrycznej na rzecz odbiorców końcowych w ilości 18 666,0801 MWh i osiągnął z tego tytułu przychód w wysokości (...) zł.

Dowód: Załącznik nr 1 do pisma Spółki z 5 stycznia 2016 r., k. 17 akt adm.

Zawiadomieniem z 6 lutego 2019 r. Prezes URE poinformował spółkę o wszczęciu z urzędu postępowania administracyjnego w sprawie wymierzenia spółce kary pieniężnej w związku z ujawnieniem możliwości nieprzestrzegania w 2014 r. określonego w art. 12 ust. 1 Ustawy, obowiązku uzyskania i przedstawienia do umorzenia Prezesowi URE świadectwa efektywności energetycznej, o którym mowa w art. 12 ust. 1 ustawy, w terminie określonym w art. 27 ust. 3 ustawy lub uiszczenia opłaty zastępczej w terminie określonym w art. 12 ust. 6 tej ustawy, obliczonej w sposób określony w art. 12 ust. 5 ustawy. Jednocześnie, Prezes URE wezwał przedsiębiorcę do przesłania wszelkich dokumentów pozwalających na ustalenie sytuacji finansowej przedsiębiorcy oraz oświadczenie spółki o wysokości przychodu osiągniętego w 2018 r.

Dowód: Pismo Prezesa URE z 6 lutego 2019 r., k. 43 akt adm.

W odpowiedzi na powyższe, w piśmie z 5 marca 2019 r. przedsiębiorca wskazał, iż naruszenie obowiązku przedłożenia świadectw efektywności energetycznej było związane z przekształceniami dokonywanymi przez ówczesnego właściciela Spółki - (...) Sp. z o. o. Spółka podniosła zarzut przedawnienia karalności w niniejszej sprawie, powołując się na art. 101 §2 kodeksu karnego. Wyjaśniła, iż od lat nie prowadzi działalności gospodarczej, polegającej na sprzedaży energii elektrycznej.

Dowód: Pismo Spółki z 5 marca 2019 r., k. 63-63v akt adm.

W dniu 18 marca 2019 r. Przedsiębiorca przedłożył potwierdzenie uiszczenia przez (...) Sp. z o. o. w dniu 31 marca 2015 r. opłaty zastępczej za rok 2014 w wysokości 65 821,00 zł.

Dowód: Wyciąg dzienny z rachunku bankowego, k. 60 akt adm.

Z rachunku zysków i strat za rok 2018 wynika, że w 2018 roku przedsiębiorca osiągnął przychody netto ze sprzedaży produktów, towarów i materiałów w wysokości(...) zł.

Dowód: Rachunek zysków i strat za rok 2018, k. 78-79 akt adm.,

Powyższy stan faktyczny został ustalony w oparciu o dowody z dokumentów zgromadzonych w postępowaniu administracyjnym, które nie były przez żadną ze stron niniejszego postępowania kwestionowane, jak również w ocenie Sądu nie budziły wątpliwości.

Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów zważył, co następuje:

Na podstawie art. 12 ust. 1 Ustawy przedsiębiorstwo energetyczne, o którym mowa w art. 12 ust. 2 pkt 1 Ustawy (tj. przedsiębiorstwo energetyczne sprzedające energię elektryczną, ciepło lub gaz ziemny odbiorcom końcowym przyłączonym do sieci na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej), jest obowiązane uzyskać i przedstawić do umorzenia Prezesowi URE świadectwo efektywności energetycznej o wartości wyrażonej w tonach oleju ekwiwalentnego względnie uiścić opłatę zastępczą w terminie do dnia 31 marca każdego roku za poprzedni rok kalendarzowy.

Stosownie do § 2 ust. 3 pkt 1 rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 4 września 2012 r. w sprawie sposobu obliczania ilości energii pierwotnie odpowiadającej wartości świadectwa efektywności energetycznej oraz wysokości jednostkowej opłaty zastępczej (Dz. U. z 2012 r. poz. 1039, obowiązującego do dnia 30 września 2016 r.), wskaźnik procentowy, służący do obliczenia ilości energii pierwotnej odpowiadającej wartości świadectwa efektywności energetycznej, które podmioty zobowiązane, o których mowa w art. 12 ust. 2 Ustawy, winny był uzyskać i przedstawić do umorzenia - dla roku 2014 wynosił 1,5 %.

Stosownie do art. 53 ust. 1 ustawy z dnia 20 maja 2016 r. o efektywności energetycznej, do wykonania i rozliczenia obowiązku, o którym mowa w art. 12 ust. 1 ustawy, za okres przed dniem wejścia w życie ustawy z 20 maja 2016 r. o efektywności energetycznej (tj. przed dniem 1 października 2016 r.) oraz w zakresie kar pieniężnych za niedopełnienie tego obowiązku stosuje się przepisy dotychczasowe.

Prezes URE nakłada na przedsiębiorstwo energetyczne, odbiorcę końcowego, towarowy dom maklerski lub dom maklerski, o którym mowa w art. 12 ust. 2 ustawy w drodze decyzji, karę pieniężną w wysokości nie większej niż 10 % przychodu osiągniętego w roku podatkowym poprzedzającym rok nałożenia kary, jeżeli podmiot ten nie dopełnia obowiązku uzyskania i przedstawienia do umorzenia Prezesowi URE świadectwa efektywności energetycznej lub nie uiszcza opłaty zastępczej, o których mowa w art. 12 ust. 1 ustawy (art. 35 ust. 1 pkt 1 ustawy).

W myśl art. 36 ustawy, przy ustalaniu kar pieniężnych, o których mowa w art. 35 ustawy, należy uwzględnić w szczególności stopień oraz okoliczności naruszenia przepisów ustawy.

Przenosząc powyższe regulacje prawne na grunt niniejszej sprawy należy wskazać, że w 2014 roku spółka prowadziła działalność gospodarczą polegającą na obrocie energią elektryczną w ramach której dokonała sprzedaży energii elektrycznej na rzecz odbiorców końcowych w ilości 18 666,801 MWh i osiągnęła z tego tytułu przychód w wysokości (...)zł, biorąc powyższe pod uwagę (uwzględniając pomniejszenia przychodu o których mowa w art. 12 ust. 4 ustawy) powód był zobowiązany do uzyskania i przedstawienia do umorzenia Prezesowi URE świadectwa efektywności energetycznej w ilości 77,925 toe, względnie do uiszczenia opłaty zastępczej w wysokości 77 924,56 zł w terminie – do 31 marca 2015 r.

Przedsiębiorca nie przedstawił do umorzenia Prezesowi URE świadectwa efektywności energetycznej w ilości wymaganej przepisami prawa. Przedsiębiorca nie uiścił również należnej opłaty zastępczej (kwota w wysokości 65 821,00 została uiszczona przez (...) Sp. z o.o.). Po pierwsze, brakująca ilość energii pierwotnej koniecznej do wypełnienia obowiązku wynosi zatem 77,925 toe, co stanowi 100 % całkowitej ilości energii pierwotnej wymaganej do realizacji przedmiotowego obowiązku, po drugie – ww. kwota została uiszczona przez inny podmiot.

Należało zatem przyjąć, że powód nie wywiązał się z zawartego w art. 12 ust. 1 ustawy o efektywności energetycznej obowiązku uzyskania i przedstawienia do umorzenia Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki świadectwa efektywności energetycznej, ani też nie uiścił opłaty zastępczej w prawidłowej wysokości do dnia 31 marca 2015 roku.

Zarzut naruszenia przez pozwanego przepisów postępowania administracyjnego, tj. art. 7 k.p.a., 8 k.p.a., art. 77 § 1 k.p.a., art. 107 § 3 k.p.a., art. 80 k.p.a. Sąd uznał za chybiony. Po pierwsze należy wskazać na utrwalone w judykaturze stanowisko, że zasadniczo, tego typu zarzuty są nieskuteczne przez Sądem Ochrony Konkurencji i Konsumentów, ponieważ Sąd ten nie może ograniczyć sprawy wynikającej z odwołania od decyzji Prezesa Urzędu tylko do funkcji sprawdzającej prawidłowość postępowania administracyjnego, które poprzedza postępowania sądowe. Celem postępowania nie jest przeprowadzenie kontroli postępowania administracyjnego, ale merytoryczne rozstrzygnięcie sprawy, której przedmiotem jest spór między stronami powstający dopiero po wydaniu decyzji przez Prezesa Urzędu. Postępowanie sądowe przed Sądem Ochrony Konkurencji i Konsumentów jest postępowaniem kontradyktoryjnym, w którym uwzględnia się materiał dowodowy zebrany w postępowaniu administracyjnym, co nie pozbawia jednak stron możliwości zgłoszenia nowych twierdzeń faktycznych i nowych dowodów, według zasad obowiązujących w postępowaniu odrębnym w sprawach gospodarczych. Sąd antymonopolowy jest sądem cywilnym i prowadzi sprawę cywilną, wszczętą w wyniku wniesienia odwołania od decyzji Prezesa Urzędu, w tym wypadku Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, według reguł kontradyktoryjnego postępowania cywilnego, a nie sądem legalności decyzji administracyjnej, jak to czynią sądy administracyjne w postępowaniu sądowno-administracyjnym. Tylko takie odczytanie relacji pomiędzy postępowaniem administracyjnym i postępowaniem sądowym może uzasadniać dokonany przez racjonalnego ustawodawcę wybór między drogą postępowania cywilnego i drogą postępowania sądowno-administracyjnego dla wyjaśnienia istoty sprawy (por. np.: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 29 maja 1991 r., sygn. akt III CRN 120/91; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 października 1998 r., sygn. akt I CKN 265/98; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 sierpnia 1999 r., sygn. akt I CKN 351/99; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 stycznia 2001 r., sygn. akt I CKN 1036/98; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 września 2005 r., sygn. akt III SZP 2/05). Jednakże, nawet gdyby przyjąć, że w postępowaniu administracyjnym doszło do uchybień proceduralnych, to zarzuty w tym zakresie nie mogą być skuteczne, o ile uchybienia te mogą być sanowane w toku postępowania sądowego mającego na celu merytoryczne rozstrzygnięcie sporu, bowiem tutejszy Sąd zobowiązany jest do wszechstronnego zbadania wszystkich istotnych okoliczności sprawy, przy uwzględnieniu zasad rozkładu ciężaru dowodu i obowiązku stron w postępowaniu dowodowym.

Niezależnie jednak od powyższego, w ocenie Sądu, w sprawie nie doszło do uchybień proceduralnych, które skutkować mogłyby uchYLENIEM lub zmianą zaskarżonej decyzji, a pozwany dokonał dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego sprawy, wszechstronnie rozpatrzył zebrany materiał dowodowy i dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych.

Sąd stwierdził, że stanowisko powoda w przedmiocie przedawnienia prawa do nałożenia na spółkę kary pieniężnej w oparciu o art. 35 ustawy nie zasługuje na uwzględnienie. Stosownie do art. 189g k.p.a. administracyjna kara pieniężna nie może zostać nałożona, jeżeli upłynęło pięć lat od dnia naruszenia prawa albo wystąpienia skutków naruszenia prawa. Trzeba wyjaśnić, że w niniejszej sprawie, naruszenie prawa nastąpiło w dniu 31 marca 2015 r. – wówczas upłynął termin do wykonania przez powoda obowiązku wynikającego z ustawy o efektywności energetycznej. Uznać tym samym należało, że właśnie dzień 31 marca 2015 r. jest dniem początkowym dla biegu 5-letniego terminu przedawnienia. Oznacza to, że przedawnienie nastąpiłoby 31 marca 2020 r. Wobec powyższego, Prezes URE był uprawniony do wydania 13 grudnia 2019 r. decyzji w przedmiocie nałożenia na spółkę kary pieniężnej.

Sąd podziela stanowisko pozwanego, co do braku możliwości uiszczenia opłaty zastępczej przez inny podmiot - w imieniu powoda. W świetle przepisów ustawy o efektywności energetycznej, nie jest możliwe uznanie za realizację przedmiotowego obowiązku uiszczenie przez (...) sp. z o.o. opłaty w wysokości 65 821,00 zł na rachunek Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej. Należy w tym miejscu przytoczyć treść, cytowanego już wyżej art. 12 ust. 1 ustawy, zgodnie z którym **podmiotem zobowiązanym** do realizacji przedmiotowego obowiązku jest przedsiębiorstwo energetyczne, sprzedające energię elektryczną, ciepło i gaz ziemny odbiorcom końcowym. Ustawodawca nie przewidział w tym zakresie żadnego zwolnienia. Argumentacja powoda, zgodnie z którą, może się on zwolnić z realizacji ww. obowiązku, bowiem został w jego imieniu wypełniony przez inny podmiot jest błędna i nie zasługuje na uwzględnienie. Podobne stanowisko wynika również z uzasadnienia wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 28 listopada 2014 r. w sprawie toczącej się pod sygn. akt VI ACa 241/14, w którym Sąd wskazał, że przepisy ustawy

prawo energetyczne nie przewidują możliwości wypełnieniu obowiązku wskazanego w art. 9a ust. 8 przez inny niż zobowiązany podmiot. (zob. wyrok Sądu Apelacyjnego z 16 września 2009 r., sygn. akt VI ACa 293/09).

W ocenie Sądu, za bezzasadny należało także uznać zarzut naruszenia art. 356 § 1 i 2 k.c. bowiem uiszczenie opłaty zastępczej jest świadczeniem publicznoprawnym wynikającym z prawa publicznego, a nie stosunku cywilnoprawnego.

W odniesieniu do wniosku o odstąpienie od wymierzenia kary pieniężnej, należy wskazać, że zaprzestanie prowadzenia działalności gospodarczej polegającej na sprzedaży energii elektrycznej nie jest jednoznaczne z „zaprzestaniem naruszeń”. Prezes URE może odstąpić od wymierzenia kary, gdy spełnione zostaną łącznie dwie przesłanki: (1) waga naruszenia jest znikoma i (2) strona zaprzestałaby naruszenia prawa lub za to zachowanie zostałaby wcześniej prawomocnie ukarana (art. 189f § 1 k.p.a., analogicznie art. 56 ust. 6a P.e.). W niniejszej sprawie powód nie spełnił przesłanek do zastosowania wobec niego instytucji odstąpienia od wymierzenia kary, bowiem nie zrealizował obowiązku nałożonego na niego przez ustawodawcę.

Pozwany prawidłowo ustalił wysokość kary pieniężnej na kwotę 101 301,93 zł, tj. w wysokości (...) % przychodu osiągniętego przez spółkę w 2018 r. Wymierzając karę w tej wysokości, Prezes URE wziął pod uwagę cel regulacji zawartej w ustawie o efektywności energetycznej. Jak wskazał pozwany, celem tego przepisu – art. 12 – było stworzenie ram prawnych dla działań na rzecz poprawy efektywności energetycznej gospodarki m.in. poprzez wprowadzenie mechanizmu wsparcia tych działań, co w konsekwencji wpłynie na ograniczenie szkodliwego oddziaływania sektora energetycznego na środowisko, czy też przyczyni się do poprawy bezpieczeństwa energetycznego kraju. Niewątpliwie działaniem na rzecz ochrony środowiska jest zwiększenie efektywności energetycznej gospodarki poprzez stworzenie mechanizmów, zachęt, ram instytucjonalnych, finansowych i prawnych mających na celu niwelowanie istniejących barier utrudniających efektywne wykorzystanie energii, stworzenie warunków rozwoju i promowania rynku usług efektywnych energetycznie oraz dla dostarczania odbiorcom końcowym środków poprawy efektywności energetycznej.

W ocenie Sądu, kara w wysokości 101 301,93 zł będzie na tyle odczuwalna dla powoda, aby spełniła swoje funkcje represyjną i zapobiegawczą sprawiając, że powód, jako podmiot ukarany będzie stosował się do obowiązującego porządku prawnego, a także wychowawczą oddziałując zniechęcająco na innych przedsiębiorców do podejmowania działań niezgodnych z prawem.

Sąd mając na uwadze treść art. 148¹ § 1 i 3 k.p.c., uznał, że wobec zajęcia stanowiska przez strony co do sprawy w odwołaniu i odpowiedzi na odwołanie oraz wobec tego, że strony nie złożyły wniosku o przeprowadzenie rozprawy, istnieją przesłanki do wydania wyroku na posiedzeniu niejawnym.

Z tych wszystkich względów, na podstawie art. 479⁵³ § 1 k.p.c., Sąd Okręgowy orzekł jak w punkcie 1 sentencji wyroku uznając, że zaskarżona decyzja była prawidłowa.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. W sprawie niniejszej koszty procesu obejmowały wynagrodzenie pełnomocnika pozwanego w minimalnej stawce 720,00 zł, ustalonej w oparciu § 14 ust. 2 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych.

SSO Maciej Kruszyński